

Elhalt a másvilági kardal

Уже не слышит ухо эха

Elhalt a másvilági kardal,
elhallgattak a madarak.
A varjak és a verebek
elszálltak és elszenderültek.
Hatalmas égi csillagok
fénylettek át a lucfenyőkön.
Mint furcsa karácsonyfadíszek,
függeszkedtek az ágakon.
S az erdő kis csillagai,
szállongó szentjánosbogárcák,
úgy pislogtak, mint őrtüzek
egy kitalált birodalomban,
ahol
a sötétségben számlapokként
foszforeszkáltak a bagoly
kocsikeréknagy szemei,
ahol
a hernyók ágról-ágra, mint
legenda, terjedtek a fákon,
ahol
szilárd talapzaton magaslott
a fák oszlopsora, ezüstből
kiöntött szoboralakok,
ahol
a lepke két fehérke szárnyát
pengette hósín hárfaként,
ahol
a bogyók csillagrendszerében
percenként fejlődtek ki az
élet serény molekulái,
ahol
a gombák, e fehérkövű

szüsztel-arannyal

ahol

ahol

a hangyazsolozsmát kacagta
egy gyufaszálsovány tücsök,
csak éppen vékony volt a hangja,
s bizony
csöppet sem dallamos.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[Következő](#) →